

Република Србија
УПРАВНИ СУД
23 У. 3831/12
11.10.2012. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Невене Милојчић, председника већа, Стева Ђурановића и Мирјане Аранђеловић, чланова већа, са судским саветником Миром Стевић Капус, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца НХС из С и ХАЗ из С, које заступа РЂ, дипломирани правник организације ЦЗЗИПТАУБ, Улица..., , против тужене Комисије за азил, ради поништаја решења ... од ... године, у предмету азила, у нејавној седници већа одржаној дана 11.10.2012. године донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужилаца изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије - Одељења за странце, Одсек за азил број ... од ... године, којим су одбачени захтеви тужилаца за азил у Републици Србији, а тужиоци обавезани да, уколико немају други основ за боравак, напусте Републику Србију у року од 3 дана од дана правноснажности овог решења и Одсеку за азил врате личне карте за лица која траже азил број ... и

У тужби поднетој Управном суду преко пуномоћника дана 26.03.2011. године, тужиоци су оспорили правилност и законитост решења туженог органа због погрешо и непотпуно утврђеног чињеничног стања, неправилне примене материјалног права и повреде правила поступка. Понављајући наводе које су износили у жалби,

истичу да је чињенично стање погрешно утврђено у вези са ситуацијом у којој су се тражиоци азила налазили у транзитним земљама (Т, Г и М), преко којих су стигли до Републике Србије, као и ситуацијом у земљи порекла (С). Истичу да није спорно да су тражиоци азила прошли кроз земље које се налазе на листи трећих држава, али да приликом боравка у њима нису били у могућности да поднесу захтев за азил, имајући у виду положај емиграната и тражиоца азила у тим земљама. Не споре да је Т ратификовала Женевску конвенцију о статусу избеглица од 1951. године и Протокол из 1967. године, али истичу да је Т ставила резерву на Протокол из 1967. године, што значи да се Женевска конвенција из 1951. године неће примењивати на она лица која долазе из неевропских земаља, а да у конкретном случају тражиоци азила долазе из С, због чега им не може бити пружена заштита у Т по основу поменутог међународног инструмента. Сматрају да је првостепени орган погрешно разумео концепт сигурне треће земље, те да погрешно примењује закон, супротно Уставу и Женевској конвенцији из 1951. године, да је пренебрегнут принцип "non refoulement", да је претходно требало утврдити да ли ће тражиоцима азила, у тим трећим земљама бити омогућено тражење азила, односно да неће поново бити протерани у неку земљу где би били изложени прогону и другим повредама људских права. Истичу да је погрешно примењено материјално право, односно да првостепени орган није могао да донесе одлуку на основу члана 33. Закона о азилу, јер тражиоци азила нису имали реалне могућности да поднесу захтев за азил као и да земље кроз које су прошли за њих нису биле сигурне, при чему се позивају на извештаје међународних организација који указују на лош положај тражилаца азила у појединим од земаља кроз које су прошли. Сматрају да је првостепеним решењем дошло до кршења одредби Устава Републике Србије које се односе на право странаца, као и Европске конвенције о људским правима и основним слободама и то одредби члана 1., 2., 3., 5. и 14. Са ових и осталих разлога наведених у тужби, предложили су да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У детаљно датом одговору на тужбу, тужени орган остао је при разлозима из образложења оспореног решења, и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управни суд је решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног

решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. истог Закона, нашао да тужба није основана.

Према стању у списима предмета произлази да су тужиља НХС и њен син тужилац ХАЗ обоје из С, пре доласка у Републику Србију боравили око месец дана у Т, потом нешто мање од месец дана у Г, након чега су преко М илегално ушли на територију Републике Србије. По доласку у Републику Србију дана ... године, приступили су у ПУ Ш, ПС Л са намером да траже азил када су им издате и потврде о израженој намери да траже азил. У оквиру утврђивања основаности захтева, дана ... године одржана је усмена јавна расправа пред првостепеним органом на којој су НХС и ХАЗ саслушани, у смислу члана 33. став 2. Закона о азилу. На основу захтева и чињеница изнетих у поступку, првостепени орган утврдио је да су испуњени услови из члана 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу и донео решење којим се наведеним тражиоцима азила одбацује захтев за азил у Републици Србији. Ово са разлога, што подносиоци захтева нису имали никаквих проблема за време боравка у Т, Г и М, нити су у току поступка доказали да ове земље за њих нису сигурне.

Одредбом члана 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу ("Службени гласник РС", број 109/07), прописано је да ће Канцеларија за азил одбацити захтев за азил без испитивања да ли лице које тражи азил испуњава услове за признавање азила, ако утврди да је лице које тражи азил дошло из сигурне треће државе, осим ако докаже да за њега није сигурна.

Код напред изнетог чињеничног и правног стања ове управне ствари, правилно је поступио тужени орган када је одбио жалбу тужилаца изјављену против првостепеног решења од 01.12.2011. године. Ово са разлога што је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења неспорно утврђено да су тражиоци азила, пре доласка у Републику Србију, боравили у сигурним трећим државама (Т, Г и М), као и околности у вези са могућношћу тражиоца азила да у тим земљама траже азил. Наиме, неспорна је чињеница да су тужиоци, пре доласка на територију Републике Србије, боравили и прешли преко територије држава које су на основу члана 2. Закона о азилу Одлуком Владе Републике Србије од ... године сврстане у сигурне треће државе, као и да су имали могућност да у тим земљама поднесу захтеве за азил, а што нису учинили.

Суд је ценио наводе тужбе, па како су исти наводи изнети и у претходно изјављеној жалби, а тужени орган је у образложењу оспореног решења оценио се жалбене

наводе и за ту оцену дао довољне и јасне правне разлоге, то разлоге из образложења оспореног решења овај суд у свему прихвата као правилне и на закону засноване. Ово тим пре што тужиоци уз тужбу нису доставили нити изнели ни један доказ нити разлог на основу кога би се могло посумњати да би у некој од земаља било ко од тражиоца азила био изложен прогону, мучењу, нељудском или понижавајућем поступку или ризику враћања у државу у којој би њихов живот, безбедност или слобода били угрожени или да су за њих несигурне из неког другог разлога који би искључио примену члана 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу.

Са напред наведених разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужилаца, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана 11.10.2012. године, 23 У. 3831/12

Записничар
Мира Стевић Капус, с.р.

Председник већа – судија
Невена Милојчић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП